

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.451 van 18 maart 2004
in de zaak A. 130.013/X-11.199.**

In zake : 1. Rose-Anne MUSSCHE,
 2. Joris MEIRESONNE,
 3. Annette BOON,
 4. Luc DE VLIÉGER,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaten I. LARMUSEAU, P. DE SMEDT en B. ROELANDTS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Visserij 157 A

tegen :

1. de gemeente EVERGEM,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. BAERT,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Koning Albertlaan 128,
2. het Vlaamse Gewest,
 dat woonplaats kiest bij
 Advocaat V. TOLLENAERE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Koning Albertlaan 128.

tussenkomen de partij :

Jerry SNOECK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. VAN HOECKE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Steendam 43.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Rose-Anne MUSSCHE, Joris MEIRESONNE, Annette BOON en Luc DE VLIÉGER op 2 december 2002 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 november 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Evergem waarbij aan Jerry SNOECK de regularisatievergunning wordt verleend voor het bouwen van een restaurant en een appartement gelegen te Evergem, Kwadeweg 20, op een perceel kadastraal bekend Sectie F, nr. 0868 R, en waarbij wordt gevorderd "een dwangsom op te leggen van 25.000 euro per dag dat op het voornoemde perceel (al dan niet vergunningsplichtige) bouw- of inrichtingswerkzaamheden aan of in het gebouw worden uitgevoerd of hierin (al dan niet commerciële) activiteiten

plaatsvinden of op enigerlei andere wijze wordt ingegaan tegen het tussen te komen arrest en dit alles vanaf de betekening van het tussen te komen annulatiearrest";

Gelet op het arrest nr. 113.525 van 11 december 2002 waarbij het verzoek tot tussenkomst van Jerry SNOECK in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen onder verbeurte van een dwangsom ten laste van de gemeente Evergem van 25.000 euro per dag dat zij toelaat dat er bouwwerken aan of in het gebouw worden uitgevoerd of hierin activiteiten plaatsvinden waarvan de tenuitvoerlegging door dit arrest is geschorst en dit vanaf de betekening van dit arrest aan de eerste verwerende partij, de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld en de kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten laste van de tussenkomende partij worden gelegd;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 11 januari 2003 ingediend door de eerste verwerende partij;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 11 januari 2003 ingediend door Jerry SNOECK;

Gelet op de beschikking van 6 februari 2003, die het verzoekschrift tot voortzetting van het geding voor het verdere verloop van de procedure aanziet als een verzoek tot tussenkomst en die de tussenkomst van Jerry SNOECK toelaat;

Gezien de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij;

Gezien de memorie van wederantwoord;

Gezien de memorie van de tussenkomende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikking van 10 juni 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen en de eerste verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 25 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. ROELANDTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat V. TOLLENAERE die, loco Advocaat F. BAERT verschijnt voor de eerste verwerende partij en die eveneens verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat F. VAN HOECKE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het verzoekschrift tot voortzetting ingediend door Jerry SNOECK wordt aangezien als een verzoekschrift tot tussenkomst in de vordering tot nietigverklaring; dat de kosten dienovereenkomstig worden begroot; dat zij worden bepaald op 125 euro;

Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie vraagt "indien Uw Raad toch nog enige twijfel zou hebben, (hij) zichzelf komt vergewissen van de toestand"; dat zij deze vraag naar een plaatsbezoek ter terechtzitting herhaalt; dat een plaatsbezoek niet onontbeerlijk is voor de oplossing van de zaak; dat derhalve op dit verzoek niet wordt ingegaan;

Overwegende dat verzoekers ter terechtzitting afstand doen van hun vordering tot het opleggen van een dwangsom;

Overwegende dat de relevante feiten op omstandige wijze zijn uiteengezet in 's Raads arrest nr. 113.525 van 11 december 2002; dat het voor het begrip van dit arrest volstaat daarnaar te verwijzen;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat de vrees van verzoekers dat er geen restaurant zal worden ingericht in het gebouw en dat de aanvrager de overheid zou hebben misleid, onvoldoende is om het belang te staven; dat zij stelt dat uit de behandeling van de middelen blijkt dat dit niet correct is; dat de vergunningverlenende overheid er alles aan heeft gedaan om de werkelijke bedoeling van de aanvrager te achterhalen en de nodige voorwaarden heeft opgelegd in de vergunning opdat de bestemming restaurant zou worden gevolgd;

Overwegende dat verzoekers, om hun belang aan te tonen, in hun memorie van wederantwoord verwijzen naar voorgaande arresten waarin hun belang wel werd aanvaard;

Overwegende dat de eerste verwerende partij spijts het onderwijl tussengekomen verslag van het bevoegde lid van het auditoraat waarin deze exceptie wordt verworpen, zich zonder meer beperkt tot het "volharden" in haar laatste memorie;

Overwegende dat niet wordt betwist dat verzoekers eigenaars zijn en wonen in de onmiddellijke omgeving van het perceel waarvoor de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning werd verleend; dat zij daardoor alleen reeds doen blijken van het vereiste belang; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoekers in een derde middel de schending aanvoeren van artikel 49 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van het besluit van 18 juni 1991 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Evergem houdende goedkeuring van de wijziging van de verkavelingsvergunning van 13 augustus 1979 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het gelijkheidsbeginsel",

"doordat aan de bouwheer met toepassing van artikel 49 CDRO werd toegelaten op maar liefst 7 punten van de in 1991 gewijzigde verkavelingsvergunning dd. 13 augustus 1979 af te wijken,

terwijl in artikel 49 CDRO is bepaald dat enkel van een verkavelingsvergunning kan worden afgeweken voor wat betreft de perceelsafmetingen, de afmetingen en de plaatsing van de bouwwerken, alsmede van de voorschriften in verband met hun uiterlijk, waaruit volgt dat die afwijkingsfaciliteit een uitzonderingsmaatregel is, die - volgens uw Raad - restrictief moet worden toegepast en geen aanleiding kan/mag geven tot een oneigenlijke wijziging van

de voorschriften van de verkavelingsvergunning en evenmin afbreuk kan/mag doen aan de essentiële voorschriften van die vergunning (...),

en terwijl in casu dient vastgesteld dat helemaal geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 49 CDRO, nu - in tegenstelling tot wat het schepencollege hierover moge beweren - kennelijk afbreuk werd gedaan aan de essentie van de in 1991 gewijzigde verkavelingsvergunning, dit om navolgende redenen:

1° Het specifieke aan deze zaak is gelegen in het feit dat in de voormelde (wijziging van de) verkavelingsvergunning de exacte bestemming, de vorm, de afmetingen en de inplanting van het litigieuze gebouw in 1991 a.h.w. in de verkavelingsvergunning werd 'gebetonneerd' (zie stuk 3) Enkel en alleen omdat die gegevens, die de aanvrager in een zoveelste poging trachtte te wijzigen, op een uitzonderlijk stringente wijze in die verkavelingswijziging waren vastgelegd, hebben de medekavelanten destijds voor akkoord getekend. De aanvrager deelde destijds overigens mee dat die verregaande specificaties als een garantie voor de medekavelanten was bedoeld. Zij zouden er op kunnen vertrouwen dat exact hetzelfde gebouw met de voorziene bestemming zou worden verwezenlijkt (...). Die bijzondere omstandigheid maakt dat de voorliggende afwijkingsaanvraag des te meer afbreuk doet aan de bepalingen, die voor de verkavelingswijziging anno 1991 (en ook voor de medekavelanten) als essentieel moeten worden beschouwd, zodat de gevraagde afwijkingen alleen al om die specifieke reden niet op wettige wijze konden worden toegestaan.

2° In het licht van dit uitgangspunt dient opgemerkt dat op 7 punten van de verkavelingsvergunning werd afgeweken en dit op onwettige wijze.

a. Bestemming.

Vooreerst leidt het niet de minste twijfel dat de in de verkavelingsvergunning vastgelegde bestemmingsvoorschriften (woning met restaurant) kennelijk worden geschonden. Er zij verwezen naar hetgeen onder het eerste middel reeds is uiteengezet. De indeling, omvang en inrichting van het gebouw maakt duidelijk dat het om de uitbating van een Spaans café (tapasbar) gaat. Dit is flagrant in strijd met de de essentie van de verkavelingsvoorschriften, m.n. met de hierin toegelaten bestemmingen.

b. Het verkleinen van de grondoppervlakte van het gebouw.

Hierbij valt op te merken dat de in 1991 toegestane wijziging van de verkavelingsvergunning onuitvoerbaar was/is, nu de door die verkavelingswijziging toegelaten bebouwbare oppervlakte te klein bleek te zijn.

c. Voorzien van 2 prefabkelders i.p.v. een ingerichte kelderruimte.

Naar het oordeel van de verzoekende partijen staan beide prefabkelders duidelijk in relatie tot de caféactiviteiten, nu 1) zij van een kelderluik zijn voorzien, 2) zij zich vlak achter de grote, massieve, gemetste toog bevinden en 3) zij werden geplaatst in functie van de tapinstallaties, die - met het oog op de uitbating van een café - in vorige aanvragen waren vermeld en in casu ook reeds aanwezig zijn (installatie is ingewerkt in de toog én in de funderingen van het gebouw) (zie hoger en P.V. gerechtsdeurwaarder MARYNS).

Deze voorzieningen behoren noodzakelijkerwijs tot de inrichting van een café en zijn aldus met de bestemming van de verkavelingsvergunning (restaurant) in strijd. Op 22 april 1997 bevestigde de heer SNOECK overigens zelf de onwettige functie van de betrokken kelders ('Het is de bedoeling om een kelder te gebruiken voor de tapkraan te kunnen bedienen') (stuk 22).

d. Aanpassing bouwhoogte zijgevel rechts.

Volgens de heer SNOECK wordt de zijgevel rechts met 40 cm, van 4,6 m tot 5 m verhoogd, dit om op de verdieping een bruikbare binnenhoogte te kunnen verwezenlijken. Een nauwkeurige vergelijking met de afmetingen van de zijgevel, zoals die bij de verkavelingswijziging van 1991 werd vastgelegd, leert dat de zijgevel in werkelijkheid niet is verhoogd ! De hoogte van 4,6 m stemt immers overeen met het eindpunt van de 2 m overhellende onderrand van het dak (zie plan 2/2 van de verkavelingswijziging, bovenste tekening). Belangrijk

is nu dat op de plaats waar de dakoverhelling de zijgevel snijdt, die gevel reeds 5 meter hoog is (zie ook stuk 23). De motivering van de verhoging van de zijgevel is dus manifest onjuist, c.q. misleidend. Ter zake dient verwezen naar de motivering van het afwijkingspunt e.

Voor zoveel als nodig wordt hierbij nog opgemerkt dat ook een afwijking van het voorgeschreven gabariet vanuit esthetisch en stedenbouwkundig oogpunt als een essentieel gegeven van de verkavelingsvergunning kan worden beschouwd, waarvan niet mag worden afgeweken (...).

e. Verhogen van de metselwerkhoogte van de torens.

e.1. Torens langs de rechterperceelsgrens .

Hierover wordt geponeerd dat de verhoging van de zijgevel met 40 cm. (zie punt d) ertoe leidde dat de torens ook moesten worden verhoogd. Zoals hierboven is uiteengezet is die redengeving allerminst correct. De werkelijke reden is de uitvoering van een onvergunde stijging van de dakhelling, c.q. een duidelijke verhoging van het dak (tot meer dan 1 meter) en dit met het oog op de creatie van een extra, volwaardige tweede verdieping, die - zoals blijkt uit de plannen - bedoeld is voor de inrichting van een slaapkamer en een dressing. De creatie van een bijkomende bouwlaag is ontegensprekelijk in strijd met rechtspraak van de Raad van State inzake de toepassing van artikel 49 van het coördinatiedecreet. Hierdoor wordt immers afbreuk gedaan aan een essentieel gegeven van de verkavelingsvergunning (...). In casu kan het specifieke plan 02/02 van het grote gebouw (behorend bij de verkavelingswijziging van 1991) onmogelijk worden gehanteerd als middel of grondslag om een bijkomende tweede verdieping te creëren, nu de beschikbare ruimte hiertoe, zelfs op het hoogste punt gemeten, beduidend lager is dan 2 m.

Hierbij dient bovendien verwezen naar de op zijn zachtst uitgedrukt 'bevreemdende' vaststelling dat de heer SNOECK betreffende deze en vroegere verzoeken tot toepassing van artikel 49 de duidelijke toename van de dakhelling nooit vermeldde, laat staan motiveerde, en aldus nergens over de creatie van een bijkomende verdieping heeft gewaagd (cfr. schrijven dd. 17 december 1996 van de toenmalige architect van de heer SNOECK - stuk 24). Telkens werd gesproken over dé, d.i. de eerste en enige verdieping.

e.2. Toren langs de Zwartestraat.

Om de dakdichting te kunnen verwezenlijken diende ook deze toren te worden verhoogd, zo luidt de motivering van de aanvrager.

Ter zake kan worden verwezen naar plan 3/3 van de (geschorste) bouwvergunning dd. 25 november 1997 (stuk 6). Dit plan toont aan dat het niet omwille van de dakafwerking is, dat de metselwerkhoogte van deze toren werd verhoogd, maar wel omwille van de illegale verhoging van het dak (reden zie punt d.1) met liefst 1,15 m (van 7,45 m tot 8,6 m). Had de aanvrager zich aan de (...) dakhoogte gehouden, zoals vermeld op het verkavelingsplan van 1991, dan was er meer dan ruimte genoeg om de dakafwerking (loodwerken tegen de gevel) op een behoorlijk manier uit te voeren, meer nog, dan kon de toren zelfs worden verlaagd. De door de aanvrager aangehaalde redenen zijn dus compleet misleidend. Enkel door de wederrechtelijke verhoging van het dak (louter en alleen om een extra, tweede verdieping te kunnen creëren), diende de betrokken toren te worden verhoogd. Het toelaten van een verhoging van de toren leidt m.a.w. onrechtstreeks tot een inbreuk op de essentiële bepalingen van de verkavelingswijziging, waarin de inrichting van een bijkomende verdieping niet is voorzien.

f. Vermindering van het aantal parkeerplaatsen.

Nu de verkavelingswijziging van 1991 rondom het gebouw enkel een uitsparing in de groenzone voorziet, dit voor de aanleg van een specifiek terras en een parking, zal het wildparkeren in de buurt nog toenemen.

g. Aanpassen van de hoogte van het dak en de dakhelling.

De motivering voor die aanpassingen is niet correct (zie punt d.1 en d.2). Nergens is vermeld dat de schuine gevels tot meer dan 1 meter hoger oplopen en dat het dak en de dakhelling werd verhoogd om een bijkomende verdieping te creëren.

3° Verder dient opgemerkt dat de zienswijze van het schepencollege door tal van instanties en deskundigen werd tegengesproken en tevens strijdig is met eerder(e) beslissingen van (...) het college en AROHM in vergelijkbare dossiers. (...)"

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden dat alle wijzigingen "vallen onder de opsomming van art. 49 DRO", dat daardoor niet "exact hetzelfde gebouw" kan worden verwacht, dat de vergunning, qua bestemming niet afwijkt van de verkavelingsvergunning; dat zij vervolgens het voorstel van 2 mei 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Evergem, de beslissing van 2 oktober 2001 van de gemachtigde ambtenaar, alsook het antwoord van het college van burgemeester en schepenen naar aanleiding van een bezwaarschrift, letterlijk aanhaalt, om te besluiten dat "uit dit alles (...) meer dan duidelijk genoeg (blijkt) dat voldaan is aan de voorwaarden van art. 49 DRO en dat geen fundamenteel andere verkavelingsvergunning verschijnt"; dat zij stelt dat, wanneer men het resultaat van de afwijkingen stedenbouwkundig gaat bekijken, de wijzigingen een niet of nauwelijks afwijkend beeld van het in de verkavelingswijziging beoogde gebouw meebrengen, dat verscheidene afwijkingen, zoals de oppervlakte van het gebouw en het aantal parkeerplaatsen, onvermijdbaar zijn wegens de kleinere oppervlakte van het perceel, en dat andere afwijkingen enkel de afmetingen van muren, daken en torens betreffen, en dat er geen verdieping wordt gecreëerd, enkel een extra ruimte, slaapkamer en dressing onder dak;

Overwegende dat verzoekers in de memorie van wederantwoord repliceren dat, voor zoveel als nodig, er niet de minste twijfel is dat onder het mom van een verhoging van het metselwerk van de torens, beoogd wordt een volwaardige tweede verdieping te creëren, dat zij ter zake verwijzen naar een brief van de architect van de tussenkomende partij;

Overwegende dat de tussenkomende partij in essentie stelt dat de gewijzigde verkavelingsvergunning niet uitvoerbaar is omdat het perceel te klein is, dat zij een nieuwe aanvraag indiende "waarbij de vorm van het gebouw werd behouden (...) maar verkleind in functie van de 'verkleinde' oppervlakte", en "die verkleining ve enige bouwtechnische aanpassingen vergde"; dat zij voorts argumenteert dat een 'tapasbar' geen café is en dat zij "geenszins uit is op de uitbating van een dansgelegenheid";

Overwegende dat verzoekers in de laatste memorie in essentie niets toevoegen aan hetgeen zij reeds hebben uiteengezet;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in de laatste memorie in essentie benadrukt dat niet het aantal afwijkingen, maar de aard daarvan en de mate waarin zij het normaal te vergunnen gebouw wijzigen, doorslaggevend is, dat wanneer het gebouw zoals het thans vergund werd niet of nauwelijks verschilt van het gebouw dat bij de verkavelingsvergunning was voorzien, er geen sprake is van een gewijzigde verkavelingsvergunning, dat te dezen het vergunde gebouw in wezen niet verschilt van datgene wat oorspronkelijk was voorzien, dat de minieme verschillen trouwens geconditioneerd zijn door materiële factoren, dat zij, slechts volledigheidshalve, vervolgens per afwijking uiteenzet dat die alle vallen onder de opsomming gegeven in artikel 49 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996;

Overwegende dat artikel 49 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 zoals het op de thans bestreden beslissing van toepassing was, bepaalt dat, op met redenen omkleed voorstel van het college van burgemeester en schepenen, de minister of de gemachtigde ambtenaar afwijkingen kan toestaan van de voorschriften van een verkavelingsvergunning (en van de voorschriften van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg), enkel wat de perceelsafmetingen, de afmetingen en de plaatsing van de bouwwerken, alsmede de voorschriften in verband met hun uiterlijk betreft; dat op grond van deze bepaling de bevoegdheid van de overheid om afwijkingen van een verkavelingsvergunning toe te staan aan een dubbele restrictie onderworpen is, met name mogen de afwijkingen enkel betrekking hebben op de perceelsafmetingen, alsmede op de afmetingen, de plaatsing en het uiterlijk van de gebouwen, en mogen geen afwijkingen toegestaan worden die afbreuk doen aan de essentiële gegevens van de verkavelingsvergunning, d.w.z., die niet geacht kunnen worden in overeenstemming te zijn met de algemene strekking van de verkavelingsvergunning;

Overwegende dat uit de relevante verkavelingsvoorschriften van de op 18 juni 1991 gewijzigde verkavelingsvergunning van 13 augustus 1979 dient te worden afgeleid dat deze wijziging van de verkavelingsvergunning tot doel heeft het oprichten toe te laten van een welbepaald gebouw met een in de op 18 juni 1991 gewijzigde verkavelingsvoorschriften uitdrukkelijk en nauwkeurig bepaalde architectuur, bestemming, bouwdiepte, -hoogte, dakhelling, inplanting en bouwdichtheid; dat zulks als een essentieel gegeven van de betreffende lot 9 gewijzigde

verkavelingsvergunning dient te worden beschouwd; dat niet wordt betwist dat het gebouw zoals het thans is vergund, volstrekt onuitvoerbaar is binnen de voornoemde verkavelingsvoorschriften; dat daargelaten de vraag of niet elk, of minstens enkele, van de met toepassing van het genoemde artikel 49 toegestane zeven afwijkingen op de voor lot 9 geldende verkavelingsvoorschriften afzonderlijk genomen, geen afbreuk doen aan de essentiële gegevens van de (gewijzigde) verkavelingsvergunning, deze zeven toegestane afwijkingen in hun geheel genomen -die een afwijking toelaten van de in de verkavelingsvergunning op expliciete wijze bepaalde bebouwde grondoppervlakte, de toegelaten werken, de bouwhoogte van de zijgevels en het metselwerk van de torens, de hoogte van de torens, de toegelaten parkeerplaatsen in de groenzone, de hoogte van het dak en de dakhelling, het bouwvolume- ertoe strekken de uitvoering van een bouwwerk mogelijk te maken waarvan niet wordt betwist dat het binnen de perken van de geldende verkavelingsvoorschriften volstrekt onuitvoerbaar is; dat deze afwijkingen, samen genomen, afbreuk doen aan de algemene strekking van de gewijzigde verkavelingsvergunning en derhalve aan de essentiële gegevens ervan; dat de redenen voor deze afwijkingen hiertoe niet relevant zijn, noch dat deze afwijkingen slechts minieme verschillen zouden teweegbrengen tussen het vergunde en wat "oorspronkelijk" werd voorzien; dat het derde middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 19 november 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Evergem waarbij aan Jerry SNOECK de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van restaurant en een appartement - regularisatie, gelegen aan de Kwadeweg 20 te Evergem, op een perceel kadastraal bekend Sectie F, nr. 0868 R.

Artikel 2.

De afstand van de vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt ingewilligd.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 1400 euro, komen ten laste van de verwerende partijen, ieder voor de helft.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien maart 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.